

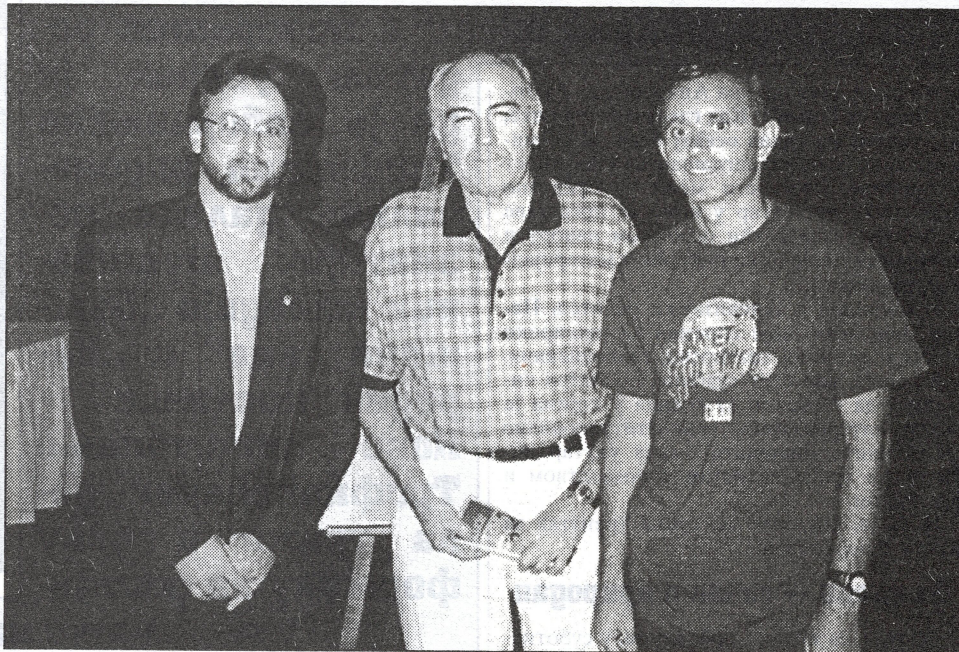
СА НЕОБИЧНОГ ФИЛМСКОГ ФЕСТИВАЛА У ОТАВИ

ВУКОВАР, 1001. ПРИЧА

(Специјално за „Дане”)

Отава, августа 1998.

Тачно четири године након светске премијере, одржане на Другом међународном филмском фестивалу на Палићу, играни филм „Вуковар, једна прича”, југословенског редитеља Боре Драшковића, по први пут је приказан и канадској публици. Десило се то крајем јула ове године, на филмском фестивалу на тему „Уметници и људска права”, који је организован у канадском главном граду Отави. Овај фестивал, који је представио 13 кратких и дугметражних играних филмова из 10 земаља, послужио је као увод у „Симпозијум о улози уметника у промоцији и заштити људских права”, који је окупио бројне афирмисане писце, песнике, добитнике Нобелове награде, филмске ауторе, глумце, музичаре, академике, филозофе, политичке мислиоце и дипломате из целог света.

ФИЛМ КАО ОПОМЕНА: (с лева) Том Мек Сорли, директор канадског филмског института, Павле Тодоровић, амбасадор СРЈ у Канади и Бојан Ж. Босиљчић, дописник „Дана”

Глас истинског уметника

Најављено под геслом „Брат против брата, љубавник против љубавника, комшија против комшије”, Драшковићево остварење је оставило дубоки печат на око 200 присутних гледалаца, Канађана и наших исељеника, који су, видно емоционално потресени, неки чак и са сузама у очима, дочекали крај пројекције филма у велелепном здању театра „Националног центра уметности”, смештеном у самом срцу канадске престонице. Пре приказивања филма, селектор фестивала Том Мек Сорли, директор Канадског филмског института, који је велики поштовалац југословенске кинематографије, прочитао је поздравно писмо које је гледаоцима и организатору фестивала упутио из Београда сам аутор Боро Драшковић.

Оцењујући филм као „снажно и потресно синематичко истраживање последица које рат оставља на људски дух”, Том Мек Сорли је аутору овог текста рекао и следеће:

– „Вуковар, једна прича” је високо емоционални и дубоко хумани антиратни филм који представља вапај за миром и толеранцијом. Овај филм, као једна од могућих, безбројних сличних прича о вуковарској трагедији, не говори само о конфликту у бившој Југославији, већ и о бесмислу и узалудности рата било где у свету. То није дело које прихвата дато стање и реалност, већ остварење које се страствено бори за

људски дигнитет, слободу и могућност избора. У овом филму Драшковић не заузима ничију страну, већ говори гласом истинског уметника. Кроз тему љубави у Вуковару, граду мученику, редитељ је промишљао и судбину човека и улогу уметности. Из двоминутне тв-репортаже канадска публика веома тешко може да схвати сву комплексност ситуације у бившој Југославији. „Вуковар, једна прича” нуди овдашњим гледаоцима, навикнутим на холивудске „хепаенд” филмове, једну сасвим другачију врсту целулоидног стваралаштва. Ја сам уврстио овај филм у програм Фестивала управо као покушај да се канадској публици приближи и објасни драма грађанског рата на просторима бивше Југославије.

Филм као опомена

Пројекцији Драшковићевог филма присуствовао је и југословенски амбасадор у Канади, проф. др Павле Тодоровић, који је својим очима видео сву димензију ратне трагедије у Вуковару.

„Мене лично, као човека који је, по службеној дужности, као тадашњи министар за заштиту животне средине у Влади Републике Србије и Директор републичког Завода за заштиту здравља, неколико пута боравио у Вуковару, непосредно након завршетка ратних операција, овај филм је још једном подсетио на неизмерну трагедију, несрећу,

страхоте и пустошења која су се тамо збила. Када сам се вратио из Вуковара, више нисам био онај исти човек од пре!” – казао је Вашем извештачу, видно потресен, амбасадор Тодоровић.

„Овај филм може да послужи као опомена да се нешто слично више никада не деси. Кроз фактографске слике и потресну причу о балканском Ромеу и Јулији, Драшковић је указао на сву погубност рата, као универзалног зла. Сматрам да је изузетно значајно да је један овакав филм, са оваквом темом, и овако избалансиран, приказан канадској публици, која је углавном површно и неадекватно обавештена о узроцима и сложености конфликта на просторима пређашње Југославије. Након пројекције филма, ја сам разменио мишљења и са присутним личностима из јавног и културног живота канадске престонице. У врло отвореном и пријатељском разговору са Томом Мек Сорлијем, селектором програма, и Џоном Криптоном, директором „Националног центра уметности”, организатора овог фестивала, заједнички је оцењено да је врло важно да се публика у Канади, и кроз овај филм, упозна са свим могућим негативним последицама и страхотама које поделе, нетолеранција и сепаратизам по сваку цену, могу да изазову било где у свету”, рекао је амбасадор СРЈ у Канади Павле Тодоровић, који ужива велики углед међу дипломатским круговима у Отави.

Бојан Ж. БОСИЉЧИЋ